

— Фармасонино-о-о! — погълче леля ми. — То се разбра, че ти ще блажишъ и утре, ами току..

— Отъ влашко ли ги знаешъ тѣзи хитрувания, бе Петко? — запита го чичо ми.

— Че отъ Влашко, ами отъ где? — рече баба на смѣхъ.

— Халвата, бабо, халвата! Кога ще ламкаме халвата? — завикахме дечурлигата.

— Ей сега, баби. Нека раздигнатъ празднитѣ сждове...

Старитѣ насѣдаха на възглавници край стената. Свяко завърза на дебелъ канапъ кжсъ отъ орѣховата халва, другия край на канапа върза о точилката и, като се изправи, захвана да върти съ една ржка халвата въ кржгъ около устата на децата. Съ зинали уста и съ ококорени очи следѣхме въртенето на кжсчето. Щомъ халвата минѣше край устата на нѣкого отъ насъ, той зинваше още повече, за да я захапе, но успѣваше едва да я лизне съ езикъ и да си нацапа устнитѣ. Примирахме отъ смѣхъ и пакъ продължаваме да гонимъ съ уста въртешката се халва, която омаца бузитѣ, косата, челата почти на всинца ни, но никой не можеше да я захапе, понеже не даваха да си помагаме съ ржце. Посегнѣше ли нѣкой къмъ връвта, отведнажъ халвата хвъркне на горе. Най-подире свяко взе побавно да върти съ намѣрение да даде на нѣкое отъ децата възможность да налапа халвата. Безъ съмнение, този щастливецъ нѣмаше да съмъ азъ, защото бѣхъ отъ по-голѣмитѣ, за туй предварихъ, сграбчихъ съ две ржде кжсчето и хукнахъ къмъ другата стая. По мене братовчедкитѣ. Смѣхъ, боричкане, но азъ здраво съмъ ухапалъ халвата.